

ЗМІСТ

Колір на пам'ять.....	11
ОДЯГ	15
Найперше був жовтий	16
Клопіт зі смужками	18
Темно-синій блейзер	20
Бунтівливі штани.....	23
Особливий синій.....	25
Від одягу до легенди.....	27
Кольори на споді.....	31
Нейтральний тон	34
Беж Мітгеран.....	38
Кольори, що не повнять	39
У лондонському метро	42
ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ	45
Аптека моєї матері	46
Сумна історія юного Філіпа	49
Автомати з цукерками	52
Вибрати свій колір: неможливо?.....	54
Гризайлі	58
Квитки на метро	60
Червоний чи синій?.....	62
Світлофори	63
Колір і дизайн: прогавлене побачення?.....	65
Їсти кольори	69
МИСТЕЦТВО І ЛІТЕРАТУРА	73
У майстерні художника	74
Художник поміж двох томів.....	76
У темних залах.....	78

«Айвенго»	81
«Голосні»	84
«Червоне і чорне»	87
Кретъєн де Труа в кіно	89
Рожеві свині та чорні свині.....	90
Коли Далі задавав тон	92
Фарби великого художника.....	94
Безколірні історики	98
Робота часу.....	102
НА СПОРТИВНИХ МАЙДАНЧИКАХ	107
Воротар і суддя	108
Жовтий велосипед.....	110
Барталі та італійський прапор.....	114
Тур де л'Уест.....	117
«Залишковий принцип» для кольору	119
Кольори прості і складні	121
Рожевий і помаранчевий	124
МІФИ ТА СИМВОЛИ	127
«Червоний Капелюшок»	128
Хай живе латина в школі!	131
Відкриття геральдики.....	132
Чорний кіт	135
Забобони у зеленому	137
Колір долі.....	141
Як правильно складати кольори.....	143
Предмет історії, який відлякує	145
Гра в шахи	147
Вітгенштайн і гербові кольори	149
ПРО СМАКИ І КОЛЬОРИ	153
Американський подарунок	154
Засмага з плином часу	156
Показний блискіт 1950-х.....	159
Коротка історія золота.....	161
Загадковий відтінок зеленого.....	167
Чи можете ви розрізнити червоний?	169

Фіолетовий – не для дітей	172
Примхи пам'яті	175
Преференції і соціопитування.....	176
СЛОВА.....	181
Коричневий і бежевий.....	182
Орфографія і граматики	184
День на перевісах	187
Нульовий ступінь кольору.....	189
Частина замість цілого	193
Грецький синій	195
Зникнення відтінку	198
Говорити про кольори, не показуючи	201
Що таке колір?	205
Орієнтовна бібліографія.....	211
Хронологічна канва, що стосується історій у цій книжці	217
Подяки	219
Про автора.....	220
Предметний покажчик	222

Для Лор, Анн

...перш ніж розтануть у вічності тиші
кольори наших споминів.

Жерар де Нерваль

Лист до Поля Шенавара, квітень 1848 року

Колір на пам'ять

Визначити, що таке колір, – завдання непросте. Упродовж століть ці визначення змінювалися разом з епохами та суспільствами, але, навіть якщо обмежитися тільки сучасним періодом, колір не сприймають однаково на всіх континентах. Кожна культура розуміє і визначає його залежно від свого природного довкілля, клімату, власної історії, знань, традицій. У цій сфері західні знання не є абсолютними істинами, це лише певні знання з-поміж інших. Утім, навіть тут вони не однозначні.

Мені регулярно доводиться брати участь у конференціях, присвячених кольору, що об'єднують дослідників із різних частин світу: соціологів, фізиків, лінгвістів, хіміків, істориків, антропологів, до яких інколи приєднуються неврологи, архітектори, урбаністи, стилісти, художники, музиканти. Ми всі дуже раді зустрітися одне з одним, щоб обговорити улюблену для всіх нас тему, але вже за кілька хвилин ми розуміємо, що говоримо не про одне й те саме: кожен фахівець має щодо кольору свої власні визначення, концепції, переконання. Донести їх до інших знавців нелегко, інколи майже неможливо. Однак мені здається, що проглядається певний поступ і непорозуміння сьогодні не такі значні, як тридцять-сорок років тому. Справді, я беру участь у таких зустрічах уже понад трьох десятиліть і дійсно маю враження, що хіміки та фізики більше звертають увагу на запитання та розвідки дослідників гуманітарних наук, а історики, соціологи, лінгвісти покращили свій скромний багаж знань у сфері природничих наук. Нехай кожен не сходитиме з цього шляху – й обмін даватиме плоди.

Ця книжка, частково автобіографічна, торкається лише тем гуманітарних. Я виношував її ідеї протягом багатьох років, з розвитком моїх досліджень про історію та символіку

кольорів. Одного дня мені здалося, що вже пора поділитися деякими колірними спогадами, що пов'язані з моєю особистою історією, а також історією французького та європейського суспільств, їхніх звичаїв і кодів за більш як півстоліття. Цей задум не був цілковито нарцисичним, радше трохи утопічним. Принаймні в тому, що стосувалося мого бажання розповісти про побачене, пережите, відчуте в тісному зв'язку з кольорами за майже шість десятиліть – від початку 1950-х років до наших днів – і мого прагнення водночас прослідкувати історію кольору, її перипетії та зигзаги, відділити постійне від мінливого, розглянути соціальні, етичні, художні, поетичні, сновидні значення кольору. Я хотів бути водночас істориком і свідком, наводити документи, факти, спостереження, життєві випадки, а разом з тим запропонувати критику та коментар. Завдання складне, майже фантастичне, але я все-таки спробував, добре розуміючи, що краще утриматися від ролі історика – «свідка епохи». Не лише тому, що він є свідком нарівні з іншими, неминуче небезсторонній, зі своїми примхами, повчаннями, егоцентризмом, буркотінням («раніше було краще») і лицемірством, а й тому, що його пам'ять, хай якою вона була гострою, недосконалою.

Підтвердження цій тезі я знайшов кілька місяців тому, перечитуючи текст, який так чи так посприяв зародженню ідеї хроматичного щоденника, який я тепер публікую: а саме, «Я пам'ятаю» Жоржа Перека (1936–1982). Я прочитав цю книжку відразу, щойно вона вийшла з друку в 1978 році, а деякі частини ще раніше – у попередніх публікаціях, призначених для вузького кола читачів. У повній версії Перека зібрав сімдесят дев'ять фраз або абзаців, які розпочинаються словами: «Я пам'ятаю...» Вони воскрешають спогади про щось «банальне, вторинне, знайоме якщо не всім, то принаймні багатьом». Відтоді я захоплювався Переком і багато років повторював собі деякі його вислови, позірною пласкістю яких мене причаровувала. Ось, наприклад, дивовижна фраза: «Я пам'ятаю, як друг мого брата Анрі цілий день сидів у хатньому халаті, готуючись до іспитів». Або таке зізнання, настільки точне у своїй неоднозначності: «Я пам'ятаю, як тяжко мені було зрозуміти, що означає вираз *не порушуючи*

неперервності». Або ж ця скупа й порожня заява: «Я пам'ятаю травень 1968-го». Але особливо мене звеселяла фраза, схована, немов дорогоцінний скарб, у середині книжки, фраза настільки прекрасна й тріумфальна, що мені здавалося, що для Перека вона була, мабуть, найважливішою в усьому збірнику: «Я пам'ятаю, що в генерала де Голля був брат, якого звали Андре, який був рудий і працював замдиректора Паризького ярмарку».

Неможливо виректи щось більш пласке, більш мізерне, більш кумедне. Утім, у Перековому збірнику, в якому я точно пам'ятаю кожне слово, цієї фрази немає, принаймні в такому вигляді. Перек просто написав: «Я пригадую, що де Голль мав брата на ім'я П'єр, директора Паризького ярмарку». Отож я подовжив і перекрутив текст Перека, змінив ім'я брата генерала де Голля, розжалував шанованого директора до замдиректора, а головне – додав руде волосся там, де ні про волосся, ні про рудий колір не йшлося. Для історика це занадто. Нехай ще «П'єра» перетворити на «Андре»: в Євангелії вони були братами – Петро й Андрій – і першим за Христом пішов не Петро, а Андрій. Крім того, Андре – моє друге ім'я, і я, поза сумнівом, маю схильність приписувати йому місце, якого воно не завжди посідає в суспільстві. Нехай вже віддати посаді «замдиректора» перевагу перед «директором»: у «замдиректора» більше безглуздя, оригінальності, навіть деякої естетичності. Що таке, власне, «замдиректора», якщо не літературне породження, успадковане від романів Куртеліна та його послідовників? Але чому руде волосся? Щоб просто додати помітну колірну нотку? Щоб підкреслити бурлескний характер персонажа: брат генерала де Голля – замдиректора Паризького ярмарку, та ще й рудий! Поза сумнівом, тут є щось від бульварної п'єси.

Також це спроба додати кольору. Насправді часто ми зберігаємо наші зорові спомини, не пам'ятаючи чітко їхні кольори, й навіть не в чорно-білому і не в чорно-сіро-білому. Ні, глибоко захovanі в нашій пам'яті, вони здебільшого безколірні. Але коли ми їх викликаємо, коли ми з певним наміром відживлюємо їх, ми більш-менш свідомо переписуємо їх набіло, водночас перетворюючи форму на колір: пам'ять

креслить їхні контури, позначає лінії, а уява береться додати їм кольорів – таких, яких вони, мабуть, ніколи не мали.

Так само як брат генерала де Голля не мав рудого волосся – ні в реальному житті, ні під пером Перека, який, безперечно, має дуже винахідливий розум, – так і Андре Бретон, про якого йдеться в першому розділі цієї книжки, мабуть, ніколи не носив жовтого жилета, в який я його вдягнув: ані в кафе на площі Бланш, ані на пагорбі Монмартр, ані в спогадах тих, хто його знав. Мабуть, це моя дірява пам'ять дала змогу надто живій уяві одягнути його в цей колір. Андре Бретон, сам собою непересічний персонаж, справді пов'язаний з моїм раннім дитинством і моїм найдавнішим колірним спогадом. Чи, може, він мені наснився, той загадковий жовтий жилет чи він його реально носив?

Отож нехай читач пробачить мені, якщо надалі на цих сторінках моя уява інколи доповнюватиме прогалини моєї пам'яті. Цей хроматичний щоденник спирається не лише на швидкоплинні враження, особисті спогади, життєвий досвід, а й на нотатки, зроблені безпосередньо з місця подій, наукові роздуми та спостереження філолога, соціолога, журналіста. Разом із тим він зупиняється на численних об'єктах дослідження: словник і мовні явища, мода й одяг, предмети та події повсякденного життя, емблеми та прапори, спорт, література, живопис, музеї та художня творчість. Кольори реальні й наміряні об'єдналися, щоб вивести на сцену п'ять чи шість останніх десятиліть історії, водночас особистої та суспільної. Історик добре знає, що минуле – це не тільки те, що було, а й те, що з ним зробила пам'ять. Щодо уявного, то воно аж ніяк не суперечить реальності, воно з ним не сперечається і не ворогує, а теж є реальністю, але реальністю іншою – плодючою, меланхолійною, співпричетною до всіх наших спогадів.